De cealaltă parte a înălțimii

On Martie 08, 2015

Pune în lucrare puterea ta de penetrare a „Răului" și a „Binelui", ținând seama de acea particularitate a conștiinței care poartă torța obligației de raportare la un context mai larg.

Ajunseseră la înălțimea de la Villejuif. De pe acest platou se zărea Parisul. Noaptea scânteia de stele. La un semn al mâinii lui, trăsura se depărtă câțiva pași. Atunci Monte Cristo privi cuptorul acesta unde se topiseră, se răsuciseră și se modelaseră toate gândurile ce se năpustiseră din hăul clocotitor ca să frământe o lume. Apoi, pe când își ațintise privirea puternică asupra Babilonului acestuia care îi face să viseze pe poeții religioși ca și pe materialiștii ironici, el murmură înclinându-și capul și împreunându-și mâinile ca pentru rugăciune:

- Cetate uriașă ! Cred că duhul lui Dumnezeu mă adusese aici și acum mă ia, triumfător. Taina prezenței mele între zidurile tale i-am încredințat-o lui Dumnezeu. El singur mi-a putut citi în inimă. Numai el știe că plec fără ură și fără trufie, dar nu fără păreri de rău. Numai el știe că n-am folosit nici pentru mine, nici pentru scopuri zadarnice, puterea pe care mi-a încredințat-o. Cetate uriașă ! În sânul tău fremătător am găsit ce căutam. Ca un miner nerăbdător ți-am răscolit măruntaiele ca să scot răul la iveală. Acum opera mea e îndeplinită, misiunea mea este sfârșită. Acum tu nu-mi mai poți oferi nici bucurii și nici dureri. Adio, Paris ! Adio !

Privirea lui se mai plimbă un timp peste câmpia netedă, nesfârșită, asemenea privirii unui duh al nopții. Apoi, trecându-și mâna pe frunte, Monte Cristo se urcă din nou în trăsura care se închise în urma lui și pieri curând într-un vârtej de praf, de cealaltă parte a înălțimii... *

Leadership: Respecți acel punct de reper prin care el însuși îți dictează ce ai de făcut, concomitent cu efortul de a menține un echilibru între ceea ce ți se întâmplă și reacția ta la aceasta?

Există în cadrul convenției dintre vederile morale și realizarea de sine, în măsura în care omul se sustrage înșelătoarei surpări ce poate să afecteze în profunzime temelia destinului său, o relație strânsă între regrete, învățăminte și uitare. Această relație, ce se dezvoltă specific la un anumit moment de timp față de o anumită cauză, zdruncină din temelii acel reper de „ *ahead* ", relevându-i omului certitudinea de a se situa corect în perspectiva lărgirii orizontului de viață, fără a se îndepărta de menirea sa.

Înainte de a stabili baza evaluării poziției tale de putere trebuie să te raportezi la un anumit nivel de reprezentativitate sub aspectul îndeplinirii unui rol de mare importanță în procesul de evoluție a dimensiunii tale de "entitate de natură spirituală". Aceasta este controlată de către o entitate separată mai mare care își trăiește propria viață, independentă și separată de viețile diverșilor indivizi.

În cadrul "înălțimii" pe care o ai de atins, înțelegând prin aceasta maximul de putere și virtuți pe care le poți atinge într-o viață limitată, făcându-te să-ți uiți trecutul și amintirile dureroase, ești constrâns să acționezi pe cont propriu în numele unui ideal nobil, în numele lui acel "cum ar trebui să fiu"?

Începi să contribui la atingerea înălțimii învățând să ții cont de ceea ce există în interiorul tău prin raportare la ceea ce ți s-a întâmplat, într-un elogiu adus artei de a te preschimba

într-un uriaș triumf al Binelui care, chiar dacă prin absurd, nu poate fi înfrânt. Acest bine se reconstituie din ceea ce te-a rănit cu adevarat, acceptând situatia de a nu te împotrivi loviturilor soarte, ca într-o dragoste pe care o regreți, dar pregătind astfel scena pentru o altă alegere, pentru o „explozie" ulterioară care să-ți garanteze un impact maxim, ușor fatalist.

Punctul de reper prin care el însuși îți dictează ce ai de făcut este o revelație a naturii spirituale care te trece de partea lui Dumnezeu. Așa cum bine preciza cineva pe internet, darul cel mai mare al lui Dumnezeu, crearea după chipul și asemănarea Sa, adică subiectivarea omului în personalul "EU", îl pune pe om în analogie cu Ființa lui Dumnezeu.

Miracolul unei noi vieți este întruchiparea simbolică a arhetipului sinelui care poate fi idealizat suplinind eșecurile experiențelor și convingerilor anterioare. Iar Dumnezeu este calea de a te regăsi într-un plan al mai cuprinzător vieții spirituale.

Şi numai ținând seama de acea particularitate a conștiinței care poartă torța unei obligații de raportare la un context mai larg, punând în lucrare puterea ta de penetrare a „Răului" și a „Binelui", fără a te agăța de preconcepții, vei putea să ajungi la acea calitate a gândirii de a percepe măreția, încât nu doar să existi în creația lui Dumnezeu, dar și să crești în planul Său.

În ceea ce privește leadershipul, putem distinge două criterii după care îl putem judeca: gradul de însemnătate al liderului, adică amplificarea propriului său ecou astfel încât să dea roade prelungi în timp, susceptibil să genereze fortuit anumite inconveniențe ce îi pot determina pe unii să nu îi acorde recomandarea "Foarte Bun". Şi gradul de binefacere sau de „Rău necesar", adică măsura în care este apt să contribuie la dezvoltarea celorlalți indivizi – la anularea superficialității lor în cugetare și simțire, și plasarea lor pe o traiectorie de non-coliziune cu adevăratele valori.

Ești în adevăr sau nu, după cum respecți acel punct de reper prin care el însuși îți dictează ce ai de făcut. Acest punct de reper, binevenit, meritat și echitabil, chiar dacă necesită o remarcă critică, este reprezentat de ceea ce transmiți, de ceea ce ești, de ceea ce crezi despre Dumnezeu, despre scopul Vieții tale și despre Sufletul tău.

Când un actor mare își uită rolul, întreaga piesă cade. Leadershipul reclamă ca lege fundamentală a propriei sale exigențe o recunoaștere clară a distincției între misiune și rol care să ajute la refacerea clarității „strălucirii" individului obișnuit - a putinței de a fi generos, capabil de sentimente înalte - chiar cu prețul părăsirii lui.

A te îndepărta de cineva sau ceva este o experiență necesară pentru o bună propagare a undei numită "iertare", chiar dacă este dureroasă de ambele părți.

Sufletul poate deschide realitatea intuitivă a ceea ce reprezinți de fapt într-un cadru mai larg de continuare a vieții, prin raportare la o normă supraumană: "cineva te privește întotdeauna de la înălțime".

De cealaltă parte a înălțimii se află omul care a trecut prin toate etapele evoluției pentru a ajunge la un statut superior, dar care este nevoit să abandoneze mijlocul, factorul prin care s-a format, astfel încât să iasă dintr-o altă încercare numită „remușcare".

* Notă: Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/de-cealalta-parte-a-inaltimii.html